

[Rytter.]

faa nogen Akkordordning, hvor de simple Kreditorers Krav ikke blev nedsat til 30 pCt. Det maatte nødvendigvis medføre Modstand mod Akkord, idet man i mange Tilfælde syntes, det var haardt, at Kravene skulde nedsættes til 30 pCt. Hvor Manden har større Aktiver, sætter Kreditorerne sig absolut imod Akkorden, og det bliver derfor vanskeligt at faa en Ordning, naar vi skal saa langt ned. Til lige kommer man derved til urimelige Resultater, idet man hindrer alle de Akkorder, der netop paa Forhaand havde Udsigt til at lykkes, fordi der kunde bydes en forholdsvis stor Dividende, op til 60—70—80 pCt. De Landmænd, som har faaet deres Gæld meget stærkt forøget og har faaet en stor Gæld, kan opnaa Akkord, medens de med en mindre Gæld ikke kan det. Det er noget, der staar som ganske urimeligt for Befolkningen. Naar f. Eks. af to Gaardejere, der er Naboer, den ene har en stor Gæld og den anden en lille Gæld, kan den ene med den store Gæld opnaa en Ordning, saa han eventuelt kan blive ved sin Gaard, medens derimod han, som har den mindre Gæld, som har sørget for paa alle Maader at spare for at holde sig indenfor rimelige Grænser, hvad Gælden angaar, ikke kan faa Akkord. Det er et Forhold, som er saa urimeligt, at Folk ikke kan forstaa det. Derfor maa der opstaa en vis Uvillie imod den Ordning.

Man opnaar ogsaa ved denne Grænse noget, som vi ellers ikke ser, det yderst umoralske, at Folk bliver interesseret i at skaffe sig falske Kreditorer. Ellers er man undertiden interesseret i at skaffe sig falske Debitorer, men her bliver man interesseret i at opgive sin Gæld større, end den er, eventuelt at skaffe Folk, som rejser Krav paa vedkommende, for at man kan komme ned paa de 30 pCt. Vi undgaar ikke det andet, jeg var inde paa, at man undertiden for at forbedre sin Status skaffer sig falske Debitorer, men at man ogsaa her kan komme til at skabe sig falske Kreditorer, det er meget uheldigt. Vi kender det ellers kun paa et enkelt Omraade: naar man vil sikre sin Ejendom og derfor optager en Prioritet, som i Virkeligheden er pro forma; men at vi nu kommer saa langt ud, at man ligefrem bliver interesseret i dette Forhold, det synes vi er meget uheldigt, og derfor er vi Modstandere af den bestemte Grænse ved de 30 pCt. Regeringen har foreslaaet, at Grænsen forhøjes til 35 pCt., og at den eventuelt i Løbet af 5 Aar skal kunne sættes noget

højere op. Det er selvfølgelig en Forbedring, og derfor har vi ikke stemt derimod, men det er utilstrækkeligt, og vi mener, at enhver fast Grænse er uheldig. Vi kunde derfor ogsaa ønske Lovforslaget ændret paa dette Omraade, og man skulde synes, der var god Udsigt til det, da det maa være vanskeligt for den højtærede Landbrugsminister at fastholde sit Standpunkt. Ministeren ved, at hans Kollega Justitsministeren ved, at hans Kollega Lovforslag om Tvangsauktioner, hvori der ogsaa var Tale om bestemte Grænser, men at de to Partier, som den højtærede Landbrugsminister repræsenterer, netop har kæmpet meget kraftigt for ikke at faa saadanne bestemte Grænser, idet de gør gældende, at hvis man har bestemte Grænser, kommer man let til at skade, hvilket jo ikke er Meningen. Det har vi bøjet os for, vi har paa visse Omraader holdt Grænsen flydende; vi har maaske faaet det formuleret lidt mere bestemt, men Grænsen er blevet flydende. Det er et Hensyn, vi viser de to Partier, fordi vi har følt, at de har Ret i den Betragtning, at en bestemt Grænse let vil kunne slaa noget i Stykker, hvad man i og for sig ikke ønsker. Men naar den højtærede Landbrugsminister ved, at Sagen ligger saaledes med Hensyn til en Lovgivning, der meget stærkt vedrører ogsaa det Forhold, vi her beskæftiger os med, synes jeg ikke, den højtærede Minister bør være alt for standhaftig med Hensyn til at fastholde en bestemt Procent. Derfor haaber jeg, at den højtærede Minister vil studere det andet Forslag og de Motiver, som ligger til Grund derfor, og at han saa, hvis vi faar Sagen i Udvalg og der bliver Anledning dertil, vil komme til Udvalget og sige: Ja, det er rigtigt, jeg maa stille mig paa samme Maade, som min Kollega har stillet sig med Hensyn til det andet Forslag, og undlade at sætte nogen bestemt Grænse.

Den højtærede Landbrugsminister omtalte ogsaa Regelen om Kaution. Vi forstaar godt, at der i mange Tilfælde er Brug for Kaution. Amtsudvalgene har jo ogsaa Ret til at kræve Kaution, hvor de synes, Forholdene kræver det, og derfor kan de netop i stor Udstrækning faa Akkord i Stand, naar Slægt og Venner træder til. Men vi er imod, at der er en absolut Regel om, at der skal kræves Kaution. Vi har ikke noget imod, at man, hvor Forholdene gør det naturligt, kan kræve Kaution, men at opstille det som en absolut, en bindende Regel, det mener vi er uforvarligt. Vi indrømmer, at den Ændring, der er sket i Folketinget, er en Forbed-